

เครื่องเล่น MP4 (ปี ๒๕๕๐)

เครื่องเล่น MP4 โดยปกติมิใช่สิ่งของต้องห้ามตามกฎหมายกระทรวงมหาดไทยซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ ๒๔๗๙ ข้อ ๑๒๗ แต่หากได้มีการบันทึกภาพและเสียงที่อาจก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยในเรือนจำและเสื่อมเสียต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน ย่อมเข้าลักษณะเป็นสิ่งของต้องห้ามตามกฎหมายฯ ข้อ ๑๒๗ (๑๐)

ข้อหาหรือ

เรือนจำกลางอุบลราชธานี หารื้อว่า เครื่องเล่น MP4 เป็นสิ่งของต้องห้ามตามกฎหมายกระทรวงมหาดไทย ออกตามความในมาตรา ๕๘ แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ ๒๔๗๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎหมายฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๔๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ ๒๔๗๙ ข้อ ๑๒๗ (๙) และ (๑๐) หรือไม่เพื่อเรือนจำใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาลงโทษทางวินัยของผู้ต้องขัง

ข้อพิจารณา

กรมราชทัณฑ์พิจารณาเห็นว่า การที่จะพิจารณาว่าเครื่องเล่น MP4 เป็นสิ่งของต้องห้ามหรือไม่ ต้องพิจารณาในข้อเท็จจริงว่า เครื่องเล่น MP4 ดังกล่าวนี้นี้จัดเป็นเครื่องคอมพิวเตอร์ โทรศัพท์ หรือเป็นเครื่องมือสื่อสารได้หรือไม่ หรือเป็นอุปกรณ์สำหรับเครื่องคอมพิวเตอร์ โทรศัพท์ หรือเป็นเครื่องมือสื่อสารนั้นๆ หรือไม่ ซึ่งหากพิจารณาแล้วเห็นว่าเครื่องเล่น MP4 มีคุณลักษณะต้องตามที่กำหนดดังกล่าว ก็ต้องถือว่าเป็นสิ่งของต้องห้ามนำเข้าเรือนจำหรือเก็บรักษาไว้ในเรือนจำ ตามข้อ ๑๒๗ (๙) ของกฎหมายกระทรวงมหาดไทย

สำหรับประเด็นที่ว่าเครื่องเล่น MP4 เป็นสิ่งของต้องห้ามตามกฎหมายกระทรวงมหาดไทย ข้อ ๑๒๗ (๑๐) หรือไม่ต้องพิจารณาว่า โดยคุณสมบัติหรือโดยสภาพของสิ่งของนั้นอาจก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยต่อเรือนจำ หรือเสื่อมเสียต่อศีลธรรมอันดีของประชาชนได้หรือไม่ ยกตัวอย่างเช่น หากเครื่องเล่นนี้มีคุณสมบัติใช้บันทึกภาพและเสียงได้ และได้มีการบันทึกภาพยนตร์ลามกอนาจารไว้สามารถนำมาเปิดดูได้ กรณีเช่นนี้ย่อมถือว่าเป็นวัตถุที่อาจก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยในเรือนจำ และเสื่อมเสียต่อศีลธรรมอันดีของประชาชนอันเข้าลักษณะเป็นสิ่งของต้องห้ามนำเข้าเรือนจำ ตามกฎหมายข้อ ๑๒๗ (๑๐)

หากแม้ปรากฏว่าเครื่องเล่น MP4 จะเป็นสิ่งของต้องห้ามหรือไม่ก็ตาม แต่เนื่องจากเครื่องเล่น MP4 จัดอยู่ในประเภททรัพย์สินอย่างหนึ่งจึงอยู่ในดุลยพินิจของผู้บัญชาการเรือนจำที่จะดำเนินการกับทรัพย์สินนั้นได้ตามอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย กล่าวคือ หากเป็นสิ่งของต้องห้ามในริบเป็นของแผ่นดิน หรือส่งพนักงานสอบสวนเป็นพยานหลักฐานกรณีเห็นควรดำเนินคดี ตามมาตรา ๔๕ ประกอบมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ ๒๔๗๙ แต่ถ้าเป็นทรัพย์สินซึ่งเป็นสิ่งของอย่างอื่นก็สามารถดำเนินการได้ตามกฎหมายข้อ ๑๒๗